

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Conradi Samvelis Schvzrfleischii Opera historica politica

Schurzfleisch, Konrad Samuel

Berolini, 1599 [i.e. 1699]

Caput III. Et Ultimum. De Austrasia Regnantibus Francogallis Capetingis

urn:nbn:de:bsz:31-102564

rienseregre diens, pene cunctos ad se redire coegit Lotharienses. Et anno 940. Otto rex Henrico fratri suo regnum Lothariense committit. Post hunc Otto Frisingensis Chron. lib. VI. c. 19. Sigebertus an. 945. Nec omittendus est Adamus Bremensis Hist. Eccles. lib. II. c. 2. Vbi regna, quae Otto M. suo imperio subiugavit, Lotharingicum imprimis et Burgundicum intelliguntur. Qua de causa in tabulis, speciatim ad regnum Lotharingiae pertinentibus, titulum praescripsit regis Lothariensis et Francigenum, cuiusmodi extant apud A. Miraeum, quae admoneant Ottonem, confirmato in Lotharingiam iure, recte sumpsisse regis Lothariensis titulum, cum regni eius administrationem auspicaretur. Rectius profecto, quam Carolus Calvus, qui ex occupatione Lotharingiae argumentum successionis ducebat, regni quae eius annos perinde ac Franciae Neustricae, ex diversa tamen causa acquisitae, in tabulis notabat. Exemplum huius rei suppetit in Aimoino, lib. V. cap. 35. Sed vis ista Caroli atque impetus, nullum invadenti ius dare potuit, qui sciret descripta iura finium, neque ignoraret pacta sanctissime conventa, quae ab ipso violata sunt, cum ab alienis non abstineret manus. Agnovit hoc post proavum Lotharius, et regnum Lothariense non modo non retinuit, sed quoque redditurum se recepit, ac non repetendi animum simul declaravit aperte, et Lotharingiam ei eravit. Quam in rem scripsit Sigebertus, Otto Imperator, et Lotharius Rex, convenientes supra Carum fluvium pacificantur, datis invicem sacramentis, et Rex Lotharius Lotharingiam abiurat. an. 980. Otto III. haud minorem in tuendo imperio constantiam probavit, et servatae Lotharingiae laudem tulit, suffragante etiam Blondello, qui universam Lotharingici regni possessionem, penes Ottonem II. illibatam mansisse, ingenue confitetur. In genealogiae Franciae pleniori assertione, p. 267.

CAPVT III. ET VLTIMVM.
DE AUSTRASIA REGNANTIBUS
FRANCOGALLIS CAPETINGIS.

Constat dictis fides, et longiori esse mihi non vacat, quando satis pro dignitate argumenti, et servatis per duo capita historiae legibus, exposui, Austrasiam, sive recentiori nomine Lotharingiam, vero et antiquo iure Germaniae teneri. De qua nihil delibavit aut detraxit Hugo Capetus, Hugonis magni filius, et novae in Francogallia stirpis conditor, neglectis Ludovici ultimi, qui iuvenis decessit, agnatis, non iure Karolini sanguinis, sed Procerum suffragio A. DCCCCXXCVII. Rex electus, teste Odoranno, et auctore membranae Floriacensis b. an. Is autem servata pactorum fide, non movit regni terminos, nec posterius eius lites de finibus excitarunt. Quod praeter monumenta et tabulas, quas Imperatores, quae Reges Germaniae promulgarunt et impertiti sunt, sine

ne suspicione falsi testantur, nec diffiteri potest, ille alioqui in res Germanicas iniquissimus, cetera autem doctissimus Blondellus. Idoneus et gravis ex tertio decimo seculo testis est *Albertus abbas Stadensis*, et ex veteri itineris Romani libro confirmat, iura finium lapide in utriusque regni limite posito, designata fuisse. Neque haec labefactata sunt a Capetingis illorum temporum, reputantibus, quid ex pacto suum, quidve alienum esset. Praeterquam enim quod primi divisionis auctores fidem, sua et successorum causa, conceptis verbis obligarunt, signum quoque publicum statuerunt et collocarunt, quod fines utriusque regni apertissime separaret. *Lapis positus est in media villa (Rulie) iuxta viam, quae determinat Imperium et regnum Franciae. Chronici a Reineccio editi pag. 183.*

§. II. Nullus ergo Regum nostratum ad haec usque tempora extitit, qui tuendorum patriae finium curam sic abiiceret, ut Lotharingiam a Germania corpore, cui arctissime iuncta et agnata est, avelli cuperet, aut avellendi voluntatem ullo evidente indicio ostenderet ac significaret. Saxones ipsi contrariis factis se tuebantur. Salici haud segnius faciebant. Hohenstauffii dignitatis aequae ac iuris tenaces erant. Sed post horum fatalem casum, et sigillatim post Friderici II. Imp. decessum, turbatis interregno Germaniae rebus, Francogalli, fixas pactorum tabulas revellere sensim, et aliquas regni Lothariani partes usurpare coeperunt. Qua in re nihil admissum, certe nihil abalienatum aut cessum est ab Austriis, non a Rudolpho Habsburgio, cui instauratae e ruinis Germaniae gloria debetur. Nihil iuris Austrasici in Francogalliam transtulit, et vicinis etiam iuris nondum extincti vestigia videntibus, cum apud Alsatiae urbes, in vero et veteri Austrasiae fundo, vicinoque Burgundiae comitatu summam potestatem exemplis confirmaret. Albertus Rudolphi filius, non discessit ab officio retinendi bona Imperii, et modestiae in primis suae specimen dedit, cum Bonifacius IX. Philippo pulchro interdixisset sacris, regnumque Francogalliae in electum Imperatorem transferre constituisset, Lazelburgici nihil dederunt donaruntque externis regibus, sed tota eorum liberalitas intra Imperii fines constitit, nec prodigalitas Venceslai latius evagata est: Sigismundus denique illorum ultimus, quod pro temporum statu potuit, rationibus Germaniae consulere voluit, et repetere Franciam, certe Lotharingicam, et multis ante seculis, Germanici iuris factam. Qui Sigismundum secuti sunt Imperatores et Reges, haud alio erant animo, et inter eos Maximilianus I. indignissime tulit ablatas Germaniae provincias, earumque indice confecto, qui apud Chiffletium extat, repetendi significationem dedit, et malae fidei possessores *usurpatoresque* admonuit officii sui, et obligationis de restituenda re aliena. Carolus V. perinde ac alii, qui praecesserunt, nihil de iure suo remisit, aut deminuit, atque in hoc conceptis verbis obligavit fidem.

Cuius augustissimi successores sanctissimo iurisiurandi vinculo se astringi patiuntur, et, nisi fortuna temporum impediatur, repetere partes per vim iniuriamque ablatas, et colligere adeo reliquias, atque in corpus Germaniae, a quo avulsae et abstractae sunt, constare iterum, ac redigere in ditionem pristinam, et promissi implere fidem, pactique praestare capita tenentur, si quidem facultas praestandi sit, in regno praesertim per suffragium delato, in quo haec talia communibus auspiciis geruntur. Quicquid ergo non dubii et explorati iuris habet Germania, sive trans, sive cis Alpes, sive in Imperio Rom. et regno Langobardiae, sive Burgundiae, sive Lotharingiae, sive in *Ducatibus* ex ea reliquis, tam superiori et Mosellano, quam inferiori, et Brabantiae, sive in aliis ex Francia media residuis tractibus regionibusque, id totum, quantumcunque est, iuris Germanici esse intelligitur, et multis rerum documentis, atque iudiciis non inanibus liquet. Ipse ducatus Lotharingiae, qui ex veteri illius nominis regno superest, nondum ita a rationibus Germanicis seiunctus est, ut prorsus extra Imperium censeatur. Qui salvo Imperii, et heredum, ad quos pertinet, iure, etiamnum a Christianissimo rege detinetur, de cuius salute et libertate Foederati, quos haec tangit cura, laborant, et interposita patrocini ac praestandae restitutionis fide, consilia et vires coniungunt, sua et Imperii causa non passuri, ut perantiqui Europae Duces, Imperioque arte coniuncti, et maximorum Principum, Imperatorum Regumque propinqui ac necessarii, Caroli V. Ducis Lotharingiae, de re Christiana optime meriti fortissimi que, et quod caput rei est, veri ac legitimi Lotharingiae Mosellanae heredes, sede et solo patrio extorres, quaesito per maiores, et continuato per eorum descendentes posteros iure mulcentur, et post tot obstationes frustra factas, spe restitutionis suae excidunt, atque in misera hac et natalibus suis indigna conditione relinquantur. *Imperatores Ro. quia Reges Germaniae, ius in regnum Lothariense, ut regnum Germaniae coniunctum, et arte innexum, retinent, atque usu tituli summum, minimique obnoxium dominium, in partes eius maxime Cismosanas competens tinentur. Neque fecius Antistites Belgicae primae id titulo munereque Archicancellariatus per Galliam, id est, Belgicam, sive per regnum Lotharingiae Germanicae declarant, et admonent, in praescriptione, quae duplici nomine interruptur, nihil momenti inesse, neque facile patientiam aut derelictionem posse obtendi, quando rerum interceptarum tituli servantur, et indicia non levia, neque obscura suppetunt, quae poenitentiae usurpationis istius, etiam diuturnae, detinentem in mala fide constituunt, et nullum adeo ius transferunt in usurpantem. Narrationes Gvil. Nangii de Lotharingia Ottoni in beneficium data, implicatae sunt, et cum falsa opinione, quam ex Hugone Floriacensi hausit, permixtae, omniumque veteris aevi scriptorum sententiae adversae. Ad extremum Ducatus Lotharingiae nondum cessus abalienatusque est, et ratione supremi iuris etiamnum agnoscit Germaniam, et concessiones*

iones ac privilegia eius sic in favorem Ducis interpretandae sunt, ut favor Imperii potior habeatur. V. in hanc sententiam Notationes MST. in Notitiam Boecleri.

XIII. DE REBUS BADENSIBUS.

Cum de patria mea et diligenter et serio saepe cogito, tum in situs erga eam amor fidesque me admonent, quid mei muneris officiique sit, quando non modo crimen ingrati effugere omnibus modis studeo, sed etiam mihi gratulor, inde oriundum esse, ubi et magnae res coeptae sunt olim et confectae. Equidem Principes Germaniae dedit consilio ac virtute maximos, natura optimos, indole mitissimos, ac vel ob fortitudinem in bellis pro Germania susceptis honorificentissime appellandos. Qui cum summa nominis meritorumque dignitate et fama reipublicae causa odia atque inimicitias susceperunt, et hostibus vel audacia, vel potentia fretis summa ratione constantiaque restiterunt, et iam olim Gallis Italisque sub imperatorum Romanorum signis capita fortunasque suas obiecerunt, et res auctoritate suae stirpis dignas auspicio ductuque suo effecerunt, ut vel ita ostenderent, in Germania se esse aborigines, (a) et plane tales, ut neque excelsissimo honori suo, neque patriae saluti unquam deesse vellent: quae etsi omnia in aperto sunt, tamen non committam, ut per silentium pietatis meae oblitus esse videar.

(a) *Vel imperiti sunt priscarum originum, quas serio seduloque iam perquirere, vel iniqui et levitate quadam in errorem adducti, qui Serenissimae Marchionum Badensium familiae externum decus patriamque externam quaerunt. Illos credulitas decepit ac ingenii vanitas: hos malitia corrumpit, quibus adeo in tantum irascor, in quantum veritati et patriae meae servio. Stirpem tamen esse multo antiquissimam, omnes consentiunt, sed unde originem duxerit, plerique sine causa dubitant, inter quos sunt Martinus Crusius, vir quidem indagandae Svevorum antiquitatis studiosissimus, sed, quod citra eius famae meritorumque invidiam dixerim, in Badensibus rebus paulo negligentius versatus, sic tamen, ut non sequatur eorum inconsultam temeritatem, qui quasi certum id exploratumque sibi esset, affirmare sunt conati. Existimantur, inquit, (a Marchione Veronensi) descendisse Marchiones Badenses, annal. Svev. dodec. secund. l. 9 part. 2. c. 18 p. 266. Quod ex priscis probatisque monumentis non hausit, sed ex Sebastiano Münstero per impudentiam saepissime lapsus arripuit, qui tamen nibilo certiora de iis originibus cognita habuit, neque eam sententiam tanquam suam, sed tanquam ab alio proditam adduxit l. 3. c. 264. l. 3. c. 278. Quod iudicio est, errorem esse ante oculos positum, quem nulla veterum tabularum auctoritate*